

Ellen-Trianon

Abban talán mindannyian megegyezhetünk, akik számára a nemzet sorsának alakulása nem közömbös, hogy a trianoni döntés megkerülhetetlen jelentőségű, mi több: a magyarságot érintő legfontosabb döntés a XX. században, amely napjainkig, meg még ki tudja meddig, érezteti hatását.

Ma már köztudott tény, a nagyhatalmak mellett Trianonhoz kellettek a hazai árulók, azok, akik mindent megtettek annak érdekében, hogy a haza odavesszen. Kellettek a Károlyi Mihályok, a Kun Bélák, a Lukács Györgyök, meg azok a névtelen senkik, akiknek fontosabb volt az önnön léhaságuk és nihilizmusuk, amivel, mint egy országnyi kártyapartiban, egy nemzetet játszottak el egy túlon-túl hosszúra nyúlt dorbézolásban. Ami Trianon után következett, az csak folytatása a Párizs melletti döntésnek. Ebben a folytatásban, ebben a történeti láncolatban kell szemlélőnk mindazt, ami napjaink velejárója – a két irányba ható elementáris törekvéseket.

Az egyik irány az, amely arra törekszik, hogy végigvige a nemzetet a Trianonban megkezdett úton, és végül eljusson a herderi nemzethalálhoz, a másik ezzel ellentétes: mindent megtesz azért, hogy a pusztulás útjáról az élet útjára vezesse a nemzetet!

A nemzethalálhoz vezető út egyik újabbkori fontos állomása volt a 2004. december 5-ei népszavazás a kettős állampolgárságról. Az akkori (és a mai hatalom) minden követ megmozgatott annak érdekében, hogy a magyarországi magyar tagadja meg a határokon kívülre rekedt nemzettársait, s habár, mint ahogyan ezt is jól tudjuk, a kettős állampolgárság mellett szavazók száma nagyobb volt, mint az ellene voksolóké, a népszavazás mégis sikertelennek tekinthető, azaz, nagyon is sikeres volt azok szemszögéből nézve, akiknek a vizvályszítás és a reményvesztés volt a céljuk. Mert ismételtelen vizválykodás támadt magyar és magyar között, s a kitalált köztulak közül vajmi kevesen látták csak át a szocialista-liberális államvezetés bűnös mesterkedéseit – a túlnyomó többség mindenből csak azt látta, azt érezte: újfent nem kellünk a „magyaroknak”!

A semmi felé vezető út macskaköveinek tekinthetünk minden olyan rendezvényt, megmozdulást és intézkedést, amely fizikai és szellemi romláshoz vezet. A fizikai romlás kitapintható, kézzel fogható a ma-

gyarság egészségi állapotán, kondícióján. A még viszonylag ép, fiatal embereket a mértéktelen szórakozás, italfogyasztás és kábítószer-élvezet segítségével próbálják megbetegíteni mindazok, akik kezében a (médiá)hatalom van. Vajon mi értelme van a hajnalokig tartó „bulizások”-nak, hacsak az nem, hogy az ún. diszkóbalesetek száma (számunkra) ijesztően magas? Vajon miért harcolnak oly kitartóan a könnyűnek mondott drogok legalizálásáért a magyarországi liberális párt vezető személyiségei, hacsak azért nem, mert minden egyes drogossal kevesebb az életképes magyar? Vajon mi értelme van a homoszexuálisok fölvonulásának (amely rendezvény biztosítására százmillió forintot költ el az állam, úgy, hogy igazából nem is tudják a fölvonulást biztosítani – vagy nem is akarják –, illetve akkor és úgy, hogy időközben kórházakat, iskolákat zárnak be)? Ennek, és az ehhez hasonló rendezvényeknek semmi köze nincs a toleranciához, a másság elfogadásához, épp ellenkezőleg: aki meglátja a magukat mutogató, ízléstelen, visszataszító figurákat, abban csak az ellenszenv fokozódik irányukban. Minden demokratikus ember elfogadja a homoszexuálisokat, de ez még nem jelenti azt, hogy örülni is kell annak, ha ők az utcára viszik „másságuk”-at! Mi lenne akkor, ha a hentesek rendeznék meg a Hentes Büszkeség Napját, és az Andrássy úton vonulva ölnék halomra a bikákat, a disznókat és a tyúkokat. A vér patakokban csordogálna körülöttük, mert az is hozzá tartozik az ő életükhöz, az ő „másságuk”-hoz (mert, ugye, a társadalom csak egy keskeny kis szeletkéje ő naponta, akár állatokat is)?! És vajon a liberális demokraták elfogadják-e azon embertársaik „másság”-át, és mit kezdenek vele, ha vannak olyanok, akiket a meleg büszkeség utcai megnyilvánulása megbotránkoztat, és emberi érzelmeiben sért?

És vajon mit kezdetünk azzal a kiállítással, amelyen preparált emberi testeket állítanak ki? Egykor volt emberi lények preparált testeit! Mindez csupán egyetlen cél érdekében, azért, hogy lélekben összetörjünk, az emberi élet szentségébe vetett hitünket még jobban meggyöngítsék, mi magunkat pedig még kiszolgáltatottabbnak, elesettebbeknek érezzük! Mert mi sem vagyunk mások, és többek, mint azok a *kiállított*

tárgyak, amelyeket a látogatók bambán megbámulnak!

A nyilvánvaló cél: annál jobb, minél rosszabb! Nem kell a gyermekáldás – tizenéves lányok dönthessék el, sterilizáltatják-e magukat, hiszen szabadság van! – nem kell egy egészséges, fejlődőképes társadalom, és elég lenne belőlünk akár hat millió is, mint ahogy azt a világ egyik legnagyobb üzletembere, a magyar származású Soros úr a minap Magyarországon kifejtette, és kifejtette, hiszen szabadság van és liberális demokrácia!

És mindennek ellenére és következményeképp, éppen 2004. december 5-ének éjszakáján megszületett egy gondolat, egy akarat, a vágy, hogy valamit tenni kellene, mert azért az mégsem lehet, hogy bennünket mindig csak leköpjenek, hogy belénk rüg-

hassanak a senkik! Ez a gondolat Gál Péter fejében született meg, vagy talán inkább a lelkében! Ennek a gondolatnak a megtestesülése a Föltámadási menet, a Kárpát-hazát körüljáró búcsújáró menet, amely, mintegy szívet rajzolva a haza fölé és köré, a pünkösdi csíksomlyói búcsúban teljesedik ki! Ellen-Trianon a Menet, mert reményt ébreszt és föltámadást sejtet! Mindannak ellenére született meg, és vált valósággá, ami romlásunkra, süllyedésünkre van! Ellenszegül annak a Molnár V. József által ordas eszmének nevezett (világ)hatalomnak, amely nemcsak bennünket, hanem minden emberi lényt fenyeget. Ellenszegül, mert fölmutatta, a pénz és a hatalom világa lehet bármennyire is erős, a szeretet azonban még azt is képes legyőzni! S hogy ismét Molnár V. Józsefet idézzem: - **Csak hinnünk kell benne, csak hinnünk kell!**

Oláh Sándor: Udvar Palicson